

Állítsunk zarándokhelyeket a nyári szünetben!

2023 július 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

Nekünk is képesnek kell lennünk hatni az életünkre. - Olvassák el!

A nyár mindig az id?szakos szünet jelképe is egyben. Az emberek sokasága ilyentájt tölti éves szabadságát. A gazdaságot, a termelést bizonyos területeken er?sen visszafogják. Még a politika is témahiányossá válik id?r?l id?re. A holtszezon idején hazajönnek az akkreditált nagykövetek az állomáshelyükr?l, jelezve, hogy a nemzetközi ütköz?zónák is alacsonyabb fokozatba kapcsolnak.

Idén azonban a nyári szünet er?sen csorbát szenvedni látszik, hisz a legtöbb diplomata nem utazott haza. A nemzetközi térben nincs leállás, és az ukrajnai konfliktus mellett a társadalmi robbanások utcai összecsapásokon keresztül jelzik, hogy Európa sok országa képtelen az elcsendesedésre. Történik ez úgy, hogy közben 35 Celsius-fok fölé emelkedik a leveg? h?mérséklete, ami megkövetelné, hogy mindenki inkább árnyékba húzódjon, mintsem az utcán vagy a harctéren demonstráljon. Nem ezt a világot éljük.

Mégis van olyan tér, ahol jóles? érzés látni, hogy egyre több embert csal el? korábbi rejtekéb?l a valós hitélet. A szakrális térben mintha megélénkülni látszana az aktivitás, a forróság ellenére. A hit ereje korábban felépített falakat, a szkeptikus ellenállás falát töri át. Ha valaki szabadsága napjai egy részét mondjuk zarándokúton tölti, biztosan találkozik a hit evangelizációs erejével. A jó példát és tényszer?séget aláhúzandó eset, amikor egy tizenéves ifjú – egy bibliai névvel él?, Ádám –, aki egyébiránt a fekete öves mobiltelefon-lovagok közé tartozik, képes így szólni a Sz?z Mária egyik kegyhelyén eltöltött néhány nap után: „Úgy t?nik, Sz?z Mária még engem is képes volt meghekkelni” (megérinteni).

Mert talán mégsem arról van szó teljes egészében – amit eme karcolat írójánál felkészültebb hittudósok, papok állítanak –, hogy az ember hitéletének lényege a szentté válás elérésének reménye. Úgy tartja az Írás, hogy az el?írt parancsok teljesítésére, a b?nök elkerülésére tett er?feszítések esélyt adnak az embernek a megtisztulásra, az emberi szentség elérésére.

De mi van akkor, ha másként közelítjük meg a kérdést, és abból indulunk ki, hogy minden ember – hiszen a Jóisten a maga képére teremtett minket – eleve szentnek születik, csak életvitele, beállítottsága vagy éppen tudatlansága miatt elveszti a megkapott adományt? Sokan találkozhattak azzal, amikor a kisgyermekek olyanokat is látnak maguk körül, akiket a feln?ttek szeme nem érzékel. S ha eme merész, de talán nem istenkáromló elképzelés igazságot tartalmaz, akkor b?neinkért a felel?sséget soha nem háríthatjuk át vagy kérhetjük számon a „fölöttünk állón”.

Mindebb?l adódóan az úgynevezett szabad akarat nem lenne más, mint a szabad mohóság, gonoszság, érzéketlenség, azaz a szabad, öngyilkos életmód? De hogyan találjon vissza a szentek útjára az, aki elveszíti gyerekét, aki betegséget cipel a mindennapokban vagy például drog- vagy alkoholszenvedély rabja? Kezelhet? a fájdalom, amikor a kiábrándultság miatt párkapcsolatok siklanak ki? A zarándokhelyekre cipelt emberi terhekt?l való megszabadulás sok esetben példázza: igen. Mert csak hinnünk kell, hogy igaza van Ádámnak: a Sz?zanya bárkit képes meghekkelni, a helyes és méltó emberi élet útjára kormányozni.

Bárhol, ahol háború dúl, kultúrák csapnak össze vagy modern kori éhséglázadásnak álcázott felfordulást provokálnak, azokat a helyszíneket zarándokhelyekké kellene nyilvánítani. Miként az ?si társadalmakban békét teremteni képes er?vé váltak a szakrális szimbólumok helyszínei és id?pontjai. Az ókori Görögországban az olimpiai játékok idején is a csönd, az átmeneti harc nélküli élet vált természetes élethelyzetté. Ha tehát bármily parányi igazság is fellelhet? abban, hogy az ember maga is szentnek születik, akkor az igazi csöndet garantálni képes zászló bárhová kit?zhet?.

Leginkább persze azokon a helyeken volna célszer?, ahol az ember elméjét a gonoszság ármánya járja át, és ez már nemcsak gondolatban, hanem tettekben is megnyilvánul. Mert az igazi szentekké vált emberek, mint Szent Domonkos, Szent Ferenc, Szent Rita, Szent Miklós vagy éppen Szent II. János Pál – hogy csak néhányat említsünk közülük – példája és munkássága konkrét helyhez is köthet?. A helyek misztériuma tapasztaltan hat az emberre.

Ahogy nekünk is képesnek kell lennünk hatni az életünkre. Nem eleve elrendelt az ember embernek farkasa életkép akkor, ha ellent tudunk mondani annak a rossz gyakorlatnak, amikor a szabad akarat csupán gúny tárgya egyesek, leginkább politikusok kezében.

Az emberi értelem és társa, a lélek akarata a megoldásra, nem pedig pusztításra teremtetett. A nyár csöndje pedig visszakövetelni jussát, ahogy Európa a saját békéjét. Csakhogy ezért tenni, s?t szellemi értelemben küzdeni is kell. A keresztény kontinens – Európa – békétlenségének egyik oka a kevés zarándokhely. S ha így áll a helyzet, akkor

pláne le kell számolnunk a csöndb?l fakadó megszokás kábulatával. Mert milyen jogon szabadságoljuk az igazságra hajló és törekv? er?feszítéseket? A földi világban egyre több helyen tomboló ?rületek, emberek sokaságát pusztító akciók kizárólag emberek által állíthatók meg és le. Ez a jussunk, mely egyben a szabad akarat megnyilvánulása, ami századunkban nem kiválasztott szentek keresztje, hanem mindenki számára kihívásba csomagolt kötelesség.

Csupán annyi engedmény adatik, hogy az egyes ember eldöntheti, az élete mely szakaszában áll csatasorba, és tesz er?feszítést olyan dolgok végigvitelére, mely méltóvá teheti a „hétköznapi” szentség elérésére. Arra, amit a születésünk pillanatában valamennyien kaptunk. S ha példák kellenek mondjuk nógatás gyanánt, akkor hosszú azok névsora – orvosok, tudósok, m?vészek és még közéleti személyiségek is –, akik egyértelm?en hitet tettek az ember létezésének valódi céljai mellett, úgymint elkerülni az embertelenség bármely formáját a lélek erejével. Állítsunk hát zarándokhelyeket, amire a nyári szünet lehet a legalkalmasabb!

A szerz? titkosszolgálati szakért?, a Védett Társadalom Alapítvány kuratóriumának elnöke

www.magyarnemzet.hu

Ajánló